

pristallet for juli, og foreslås tilvejebragt ved en ydelse fra statskassen til arbejdsgiverne.

Ved lovforslagets 1. behandling i folketinget udtalte *Anker Jørgensen* (S), at han betragtede det som et angreb på den pristalsregulering som parterne på arbejdsmarkedet havde aftalt. Det ville i stor udstrækning blive lønmodtagerne, som ville komme til at betale. Lovforslaget ville gøre det vanskeligt, måske umuligt for arbejdsmarkedets parter i fremtiden at løse overenskomstproblemerne. Lønpresset havde ikke skadet erhvervslivet. Tværtimod havde de tilskyndet til en udvikling i teknisk retning. I øvrigt havde løn- og prisudviklingen været stærkere, end hvad der kunne dækkes af pristalsportionerne, hvorfor de omkostninger, der var forbundet med pristalsreguleringen, var blevet stadig mindre og af mindre inflatorisk betydning.

Anker Jørgensen fandt ikke en generel form for tilskud til erhvervslivet tilfredsstillende. Socialdemokratiet var tilhænger af en aktiv erhvervspolitik, men den skulle føres efter en samfundsmæssig vurdering af, hvad der skulle støttes. Han måtte i hvert fald modsætte sig lovforslaget, hvis ikke lønmodtagerne fik en tilsvarende indflydelse på erhvervslivets dispositioner.

Såvel *Asger Jensen* (KF) *Holger Hansen* (V) som *Niels Helveg Petersen* (RV) anbefalede lovforslaget som en midlertidig ordning. Det var et ultraditionelt forsøg på at begrænse stigningerne i omkostninger og prisniveau, og det burde alle kunne tilslutte sig.

Krog Hansen (SF) betegnede lovforslaget som et forslag om lov om tilskud til arbejdsgiverne. Der var ikke noget nyt i støtte til erhvervslivet, men det nye, som han ikke kunne tilslutte sig, var, at man ville give støtte til alle virksomheder, uanset om det var gode eller dårlige virksomheder. Forslaget burde have været fulgt op af et forslag om demokrati på arbejdspladsen, der sikrede arbejdernes indflydelse på virksomhederne, således at pengene ikke bare formøbledes.

For *Sigsgaard* (VS) ville det ikke være tilstrækkeligt, at der kom en bedre samarbejdsaftale. Hele grundlaget for lovforslaget var usikkert og delvis forkert. Lovforslaget byggede på, at konkurrenceevnen skulle være truet af omkostningsforøgelser på grund af lønstigninger, men dette var ikke dokumenteret og kunne formentlig ikke dokumenteres. Prisstigningerne hos mange af Danmarks handelspartnere havde fuldt ud været på højde med prisstigningerne her, og det var påfaldende, at lønglidningen var kraftigst i eksportindustrien, der åbenbart kunne bære de højere lønninger. Der var ingen baggrund for, at lønmodtagerne nu skulle forære arbejdsgiverne over 200 kr. hver. I stedet for at angribe dyrtidsreguleringen, som skiftende regeringer havde gjort, burde arbejdsmarkedets parter forbedre den.

Hanne Reintoft (DK) betragtede al indkomstpoltik som overførsel fra lønmodtagerne til erhvervslivet. Under det rådende økonomi-